

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu imēni prākmuške evang. šinjorije reditel
i včāvník: FLISĀR JĀNOŠ,

Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imē „Düševni list“ M. Sobota.

Cajna na cajlo leto 20 Din., v zvōnstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednōk na mēser.

Naprejplačilo gorivzeme vsākl ev. dūhovnik i vučitel.

Kristuš je z mrtvi stano.

Naš velki reformātor Luther Mārton je v svoji žalostni vōraj večkrāt etak gučo: Kristuš je goristano z mrtvi, i či bi nē goristano, jas bi niti edno minuto nē želo živeti. Ali On je goristano! V boji prōti dvojnosti, prōti rāznim skūšāvanjom je večkrāt z krājdov močne litere napiso na svoj pisālni stol: On je goristano, gvūšno da je goristano z mrtvi.

On je tūdi dobro znao tō, da je vūzemski čin krščanske vere fundamentālna točka. I vūzemski čūden čin je rēsan tista točka, od štere je odvisno, jeli mámo vero ali nē. Pavel apoštol tūdi lepō i razméto piše Korintušānskim vernikom: Či je pa Kristuš nē stano gori, zobstom je tak prédganje naše, zobstom je i vera vaša. Tak je, brezi Kristušovoga goristanēnja je naša vera slaba, nerazméta, nehasnovita i nemočna. Dobro moremo znati tō, da od krščanstva, od krščanske vere li samo tam léko gučimo, gdé se z zmāgajōčov močjōv spēva blāžena vūzemska gvūšnost: Kristuš je goristano.

Brezi té gvūšnosti nega krščanstva, nega velkoga kedna, nega vūzma. Ār je velki keden i velki pétek tēsno vkūpvzēzan z vūznom, rávno tak, kak v plamēni ognja toplōča i sveklōča. Ār ka svetij človek brezi vūzma na velki pétek? Ednoga nedužnoga človeka smrt, strašno vmorjēnje. Milijōni so mrlī nedužno z strašnov smrtjōv i dōnok nēmajō velkoga pétka. Pro-

rocke, ki so Kristušovoga dūhá gorēči posvēt bili, ki so za Njega svoje tēlo radi dāli na grmāde, i oni dōnok nēmajō velkoga pétka. Velki pétek i vūzem li samo tisti Eden má, ki je za nás vse zatrpō, tūdi ešče smrt, ali ki je pa za nás tūdi goristano z mrtvi. Greha nájem je smrt, ali On je premāgao greh i tak tūdi smrt. I tō nē samo z svojim trplēnjom i z Golgotovim križom. Križ je trplēnja, je odkūpiteljstva znamēnje, korōna zmāge je pa vūzem. On je goristano.

Vzemimo samo kraj od velkoga pétka tō vūzemsko gvūšnost, ka nam té ešče ostāne? Li samo edna temna, črna i sramotna liša v hištōriji slūžbe pravice, obri šteroga se ti mékoga srcā lūdjé malo jōčejo, drūgi si pa niti ne mislijo na tō vmorjēnje Božega sinā.

Vzemi kraj iz svoje vere vūzemskoga čina gvūšnost, ka ti té ešče ostāne? Na konci lēpi návukov i plemeniti včenjéo se ti pokāže eden črni, žalosten grob. Jeli je vrēdno zatō vervati, jeli je zatō vrēdno živeti? Bogme je nē vrēdno, té je rēsan bōgše vse na svēti za vseedno vzēti. Ali Kristuš je goristano z mrtvi. Oh z kakšov vsemogōčov verov, z kakšov velkov zināgajōčov gvūšnostjov stoji tam zemelski človek i glāsi celomi svēti ono pravico: vse bi zaman bilō na etom svēti, ne bi bilō drūgo na etoj zemli, kak trplēnje, žalost, joč, či bi Kristuš gori nē stano z mrtvi. Ali Kristuš je goristano! Jeli občūtiš tō, kak prihāja od Njega mōč, oblād-

nost, trôšt, veseljé, štero ti vse tó právi, da je z Kristušovov verov v srci lěpo i vesélo živetí na etom světi.

Primi záto na vüzemske světke Kristušovo toplo rokô, naj te vodi, naj te pela v vüzemskoj toplôči k práznomi grobi, poslušaj na Njegovo milo, lübeznivo rěč, naj te sprevája, ár te On sprevodi do zemelskoga žítka zádne granice, i edino On ti dá vsigdár môč, da svoj križ lěko prenášáš. Oh kak topła postáne Njegova čista rěč, gda od tisti lüdi guči, ki so zaspali. Ali oni so samo zaspali. Gde je oh smrt tvoja oblást?

Záto je blájženi on človek, ki má vüzemsko vero, ár on dobro zná, da je Kristuš záto trpo, na križnom drěvi záto mrô i z mrtvi je záto goristano, naj On bode prvi, za njim pa pridemo mi na vrsto, i naj nam smrt po Njem samo sen postáne. Oh bojdi záto naša iz cěloga vüzemska vera, vüzemska obládnost, vüzemska môč. Zdaj žé známo, da náš Odküpitel živé i da svoje kotrige On nigdár ne ostávi.

Tüdi v vezdášnjem vrěmeni je potrebnó prédgati Kristušovo obládnost, Njegovo goristaněje, té veselí vüzemski evangéliom je dnes potreben cělomi světi. Ár je dnesdén tüdi dosta žalostni, trpěči lüdi, šteri srca velkoga pětka grozna kmica

pokriva, štero kmico edino li vüzemskoga sunca sveklôča razžené. Eti na světi je tak dosta dvojěči, slabi krščanov i vučenikov, ki nemrejo k Kristuši priti, ár med različnimi stézami ne vidijo one práve, štera k Njemi pela, štero vüzemska sveklôča posvěti pred našimi očami. Na světi je tak dosta križ nosěči lüdi, ki so nestrplivi, nezadovolni, ki se nemrejo zmériti z svojim šoršom, zavolo svoji križov se tóžijo prôti nébi, ali šteri pa včasi lěpi postánejo, kak ji obsija trák vüzemske díke. Záto pa kak Kristušovi vučenicke, kak Njegovi naslednicke verte v goristaněnja vüzemskom evangéliomi. Vi vsi, ki se jôčete zavolo svoji drági, lüblěni mrtvecov, ne žalostite se, ne jôčte se več tak britko, ár so oni samo pred vami odišli, tam ji bode najšli i vidli. Prek groba ednok pá bode blájženo pávidenje z našimi drágimi.

Na vüzemske světke si postanimo záto v düši pri Jezušovem práznom grobi, naj čüjemo angelsko trôštajôčo rěč i potom pa hodmo v cintore, na brütive i postanimo si pri grobaj naši lüblěni z ednov poniznov z srca prihájajôčov molitevjav, naj na zádne tüdi mi známo praviti tiste zmožne, odičene reči: Gori je stano, nega ga eti. Jestejo nebésa, jeste vekivečno življěnje, ár je Kristuš na prvi vüzem goristano z mrtvi. H.

Te môder Šalamon.

Hištorično versko čtenjé.

(Na podlagi 1-vi knig králov, písaó Kiss Béla.
Poslov.: Flisár Jánoš vp. vučitel.)

Vi. Šalamona bogástvo.

Raznešeni je glás od môdroga sôda,
Gostjé prihájajo z daleč krajín hôda,
Vu Šalamon krála svetlo prestoln'co,
Radi bi spoznali njega môdrost velko.

Njegve misli so spalé vu znánja vrii,
V glávi njegovj so rasli govori vrii,
Prigilj, példgôvorov više trí jezero,
Tak velkoga znánja je lüdstivo Izr'elsko
Pred njim ešče nigdár né znalo, né melo,
Od tákše môdrosti se njim nit né zdelo!
I či v dobroj vóli gor'stano po gojdnaj,
Dičo je Gospodna vu doněči pesmaj.
Dostakrát je spěvao vu pesmaj prelěpi,

Štero dnesdén kážejo: „Spěvanja pesmi“.
Nájlepša pesem je: „Hválodanje“, bíla
Štera, kak svét žoložma Bôga díčila.
Jezero i pět tákši pesem je meo on,
Štere je spravo te díčen král Šalamon.
Štere so njemi velko díko prinesle
I národí tüdi k poštenjé slúžile.

Spěvanje Gospodni, lěpo cěrkev lüdstvi,
So bílé Šalamona skrb ino misli.
Dao je postaviti cěrkev tákšo tüdi,
Kakše bi i dnesdén véndar znali nebi.
Dávid je svo kinče tá zvozo na vršáj,
Pri šteri je stála zavezka lada zdaj.
Štirnájsét dní so jo gor'posvečávali,
Zôna rédnov préclimbov so jo okinčali.

Šába kralica je té glás tüdi zvědla,
Šalamon krála je gori poiskala.
Z zavít'mi pitanjmi gaj rada zamrežila,

Jezuš i mála deca.

Mátaj XIX 13—14.

(Písao : Šomogyi Antal. — Poslov. Flisár Jánoš.)

V-Jude-e határi, tam z-ovkraj Jordána,
Včí te velki Mešter, pozvánje spunjáva,
Včí svéto rěč Božo.

Tá pridojo k-njemi, bližánji, daléšnji,
Pred nikim neskríva svoje svéte rěči,
Njô tak blagoslovno.

Cêle držéle, vsákoga réda lüdjé
Prihájajo k-njemi, poslúhšajo včenjé, —
Znali bi je radi.

Poslúhšajôči ga i spítávajôči,
Jestejo med njimi i skúšávajôči —
Člj zgrabiti znali.

Matere pa k-njemi deco prineséjo,
Kí ešče to húdo nepozno, nevêjo,
Blagoslov prosijo.
Naj li rokô na njé glavé on položi,
Verjejo, ka do že vekiveke Boži:
Se njemi molijo.

Ali vučeníci zburkani erčéjo:
„Zakâ ga trüдите? i njim prepovêjo
Deco k-njemi nesti! . . .“
Matere vedno vse, vse bole kárajó:
Otroke k-Jezuší prepovedávajó
Bliže k-njemi nesti.

Tak sebé od njega za vékšo včíníla
Ali, kak je Šalamon gúčati záčo,
Té kralice srdcé bi skoron zočáro.
Zláta, srebra küp je precí tam nihála
Vidôča, ka Boži düh žnjím, nad njím láda..

Tak so tekla létá ober Šalamona,
Gospéo čüdúvanja ino vnogo kinča,
Kak svéta hüdôba so se kôli njega
Vrtíla, njega dúšo zmrežíla, smela.

Či têlo oslabí, i nemočno gráta,
Poméнка i dúša, túdi tá pchája,
Nemre se do nébe gori pozdignóti,
Či njé zemlé bremen ožmetí peróti.

Šalamona srdcé je orôpao proklet,
K-sebí ga je vlékao te zemelski pekél,
Záčao je lübiti dobrôto zemelsko,
Spozábao se, zapústo je to nebesko.

Razsrdí se Jezuš, kak tô čúje, vidi,
Prijátel je on decé, v-srdci jo lübi . . .
Ár so tej nedužni!
Ké srdcá, dúše so ešče celô čista,
Od hüdoga guča obarvana vüsta.
Vu dühí nê rüžni!

„Dopüstíte deco k-meni prihájati!
Neprepovêdte njim, i nê odposlati“
— Erčé Jezuš onim. —

Te nedužen žitek je pred njim predrági,
„Ár je tákši Boží orság!“ velí, právi
K-vučeníkom svojím!

„Neprepovêdte njim! . . . Zaistino velím:
Kí živé, kak deca, z-srdcom tak nedúžnim:
Vu nebésa prido!“

„Ali grêšnik hüdi, kí se nepovrné, —
Nede líki deca, — ne dobí v-njem stanjé,
Skvarjénja rob bode!“

Erčé, — i te mále na nároče vzeme . . .
Što se nê radúvao i náimre matere,
Vidôče, ka činí?!

Z lübéznov napunjen on vu svojem srdci,
Roké na njé mále glávíce položi
I njé blagoslovi!!! . . .

Kôli njega se je lepota leščíla:
Précímba i zmožnost drágoča bliščíla.
Pogajanske ženske je meo za túsáršice,
Tüdi vnogo pogajnk držao za spaonice,
Štere so svoje vláke na njega vrgle
Ino njemi srdcé zamrežíle vteple.
Na bolvanov molénje se je rad nagnó,
Tühim bôgecom slúžiti se navadó,
Tak se je spozábao, z svojega Jehova,
I nasledúvao Ammoní Miklóma.

Bôga se odtúho, Bôg ga je objókao,
Ka ga veren sluga tak grdô povrgao.
I da je obečao, — či njega zavrže,
Teda z-lüdstvom svojím smrtí nájem vzeme;
— Skázao se njemi je Bôg, kak nébe stréla,
Na računjemánje, vse navküpe z cêla:

„Jeli se spomínaš král tí z-onga hipa,
Gda te je mo rôka z-kinčmi obdelíla?“

Evangeličanska cърkev odznôtra.

Nášega veľkoga reformátora Luthera lêpo obřtênje i řudno môdrost nam pôleg drŭgi njegovi veľki děl tŭdi tó káže, da je naše cърkvi od znôtra nê orôpao od njihovi lepôt, nego vse tisto je v cърkvi nihao, řtero je nê nasprotno z dŭhom evangêlloma, i řtera ne pomênijo zadêve med Bôgom i med človečov dŭšov. Tisti Bôg, ki je sebi v nature krasnom svêti najlepřo cърkev postavio, je nêmogôče, da bi se On veselilo, radŭvao gôlim, práznim i záto mrzlim cърkvam.

Záto pa poglednimo, ka vse jeste, i ka vse more biti v evangeličanskoj cърkvi?

Oltár.

Sredina, centrum evangeličanske cърkvi je oltár. Oltár je tisto svêto mesto, gdê se v sakramentumi svête Kristušove večêrje znôva i znôva ponôvi i prav živo postáne evangeličanskoga človeka skŭpno živelnje z Odkŭpitelom Jezuřom Kristušom. I tŭdi vsáke fare znotrêšnje, dŭřevno živelnje je od toga odvisno, kelko njêni kotrig živé z Kristušovov svêtov večêrjov. V sredini práve Lutherove bože slŭžbe je vsigdár tam bila Kristušova svêta večêrja. Tŭdi dnesdên bi bilô tó pravilno i príporočljivo. Na oltári jeste i more biti krŭčanstva nájsvetejše znamenje, razpeljé, ali pa samo križ. Ali razpêje bole vôpovej Kristušovoga trplênja golgothov ádov za nás,

liki pa samo prázen križ. Pôleg razpetjá na desnoj i na lêvoj stráni pa svêča morejo biti, i nê samo biti, nego pri vsákoj božoj slŭžbi tŭdi goreti, svêče so znamenje svetlosti i sêbe za drŭge goriáldŭvajôče slŭžbe, ki sebé goriáldŭjejo, zgorijo, svetlijo drŭgim. Dnesdên že v več mêtstaj tŭdi električne svêče májo na oltáraj, ali tó je nê pravilno, na oltári nesmí biti električna svêča, nego samo práva svêča, řtera gori, řtere řvigajôři plamen vidimo i řtera ednôk popolno- ma zgorí. Tŭdi je nê lêpo, nê je okusno, pa tŭdi nê pravilno na oltáre umeťne, z papêra napravlene korine dêvatí, na oltári samo naj žive róže, cvetlice bodejo, rajři menje, kak dosta. Na oltári je najlepřa živa svetlôba, i žive róže, žive korine. Z oltára tŭdi ne smê faliti Svêto písmo, řtero nas vsigdár na Božo svêto rêč i na Njegove zapôvedi opomína. Tŭdi fárbá oltárskoga práta more biti v harmôniji z rázniimi svêtki cerkevnooga leta, od toga sam že ítak napiso lansko leto poseben článek.

Evangeličanski brat i sestra, letno kelkokrát živêš z Kristušovov svêtov večêrjov? Gda si vřivao zádnič Kristušovo têlo i krv?

Krstni kamen.

Blo je čas, gda so krŭčanske cърkvi tak zidali, da so krstni kamen zvŭo cърkvi v ednoj posebno zazidanoj kapêlici goripostavili. Ali dnesdên, nálmre pa pri nás evangeličancaj je krstni kamen vsigdár notri v cърkvi postavleni.

Jeli se spomínař? z-oblŭbe te dáae,
Ka od té minute boř pazo na méae!
Ka me neostáviř, moje pôť boř hodo,
Mené jedinoga se držao i molo?

Obřbo si meni, svêto si obečao,
Ka zdržiř závezek, řteroga si zvézao;
Jeli se spomínař, z rêči tvojga očé,
řtero je vadlŭvalo njegovovo srdcé?

Tá rêč je bila moja, řtero dobro znář
I, viř, vsa tá si zavrgao, bolvane mář!

Sliřšaj tak záto zdaj tí neveren sluga
Dozorjen na slŭžbo vragá Belzebuba:
Preidi z-ete zemlé! Nemej mesta na njej,
Ne náidi pokoja ni v hiři ni vônê!

Tvoj národ razdelim na mále falate,
Tak si nê meo sřrb na njé v starosti tvoje.

Na dvanáset tálov je razdelim ráno
I zavřpam je na túhe roké rávno,
Či tó zdaj nečinim, Dávidi je hvála,
Komi je oblŭba moja bila dána!

Tô edno znaj, kak tí zaprêti mář oči,
Z gŭřsnim tvojim grêhom te národ odřri,
I razdeli se že v-řitki sína tvojga,
Ár grêh brez kařtice neostáne nigdá!

Jeroboám i sin tvoj dvá bodta z enga,
Njidva ta si delila národ Iz'ela.
Dokeč k konci njidva tí nerazpádneta,
Národ vmerjé íno neřtáne več z-groba.

řalamon se je sřrsao na rêči eta,
Grêhřna njegová sapa je večkrát hênjala,
Dŭh njegov zburkani je krôto obtežen,
Vu mantre bolesti je vu cáglost vržen.

Nájvečkrát pri oltári, ali blüzi oltára. I tüdi zé spáda, lô je pájpriprávnêjše mésto za krstni kamen, ár tü vöobslüžávamo naš drügi sakramentum, svéti krst. Z Božov rečjöv vküpsklenjena krstna voda tü pri krstnom kamli zaröči tô málo dëte na celo živlênje Gospodni Bôgi. Nigda se je v evangeličanski gmajnaj sv. krst vsigdár pri rédai boži slüžbaj vöobslüžávao. Pri šteroj priliki so navzöči bili në samo botra i babica, nego tüdi boter i roditelje, ki so vsi vküp z celov gmajnov hválo dáli Bôgi i molili za málo gíngavo dëte. Tüdi dnesdén moremo na tô g'édati i paziti, naj znöva tak bode, kak je nigda bilô. Në je léjpo i ne šika se, či ništerni skrivoma dájo okrstit svoje dëte, naj jih nišče ne vidi, liki bi je vkradnoli.

Brat i sestra, či v tvojoj držini krstitje jeste, ka je za tébe takšega hipa prvo i glávno, ali svéti krst, ali pa jëstvina i pitvina?

Predganca.

Naša evangeličanska cërkev je cërkev Bože svéte reči. Luther je pozábleno biblijo znöva tá postavo na stol vsáke hiže i držine, i na predganco vsáke cërkví. I od tistoga mao je evangeličanske bože slüžbe glávni tá predga, ki se v vernikov materskom jeziki oprávia, v predgi se vsigdár Boža reč glási. Záto pa z cërkvne predgance nigdár ne čakajte li samo lépe reči, človeče modrúvanje, nego samo Božo žitek dá vajöčo reč. Predganca naj ne bode postavljena obri oltára, nego v drügom mestí cërkví.

Tá spádne ripajöč, leží na pô mrtvo,
Nestanoma čüti düšnevësti tožbo,
V-cáglost spadnovši, šorš národa ga trápi,
Zmëšani v-pámeti, nestanoma právi:
„Gospodne, oh Bože bojdi mi smilni,
Odpústi mi grêhe, dáj miloščo meni!“

* * *

Boj se i tí Bôga k-nébi glédaj gori,
Në eta zemelska, ta nebeska prosi.
I či ti je Bôg dao, štera si si želo,
Spoznaj v-srdci, ka je tô njegovo delo.
Nevtoni se vu njé na nebeski škodo.
Da ti düši ona skvarjënja nebodo.
Vsa zemelska dobra na nebeska nücaj
Štero ti na hasek bô düši v nebesaj!

Klopi.

Naša evangeličanska cërkev v prvoj vrsti Božo svéto reč glási, njéne kotrige pa tô Božo svéto reč poslüšajo, rávno záto je proti katoličanskim cërkvam v naši evangeličanski cërkvaj dosta klöpi. Ali cërkvne klopi so pa në záto, da bi tá ništerni nezreli ljudjé rázne norosti pisali i risali, tüdi so në záto, da bi pri boži slüžbaj ništerni v nji spáli, nego da bi v nji sedéči vse bole i jedrno léko poslüšali božo svéto reč, poslüšali na tisti Boži glás, šteri nas na dobra i poštena dela opomina i vëi.

Orgole.

Nigda so tô gučali, da so orgole në drügo, kak z žveglámi napunjena ladica, i držali so je tüdi za vrajžo dušo, i rávno záto so orgolam ne ščéti dati mesta v cërkví. Ali dnesdén si nemremo misliti evangeličanske cërkví brez orgel, tüdi boža slüžba se nemre vršiti brez orgel. Ár iz žveléo edni dobri orgolov čüdna lepöta i toplöča léko pride do človeče düše. Različne rôžice popëvanja vernikov rávno orgole zvëžejo v lépi vënc, krasen šopek i ga nesëjo pred Bogá. Záto v vsáko evangeličansko cërkev samo dobre orgole trbej spraviti, i k vsákim orgolam pa tüdi dobroga kántora trbej postaviti, tak bode naša evangeličanska boža slüžba résan lépa, cimprajöča, vernikom na hasek, Bôgi pa na diko.

Poštvani čititelje Düševnoga Lista Bratje, sestre, vere naše dománji!

V Düševnoga Lista 1940 toga leta od prvêše numere i nadale v-podlistki sem pred Vás postavo izraelskoga (židovskoga) národa to naj bole odičnêše vrëmen, vu šterom sta Dávid, te veliki žoltárov spëvec i pisátel pa njegov sin Šalamon te: „Möder“ imenüvani, kralüvala. Obá sta po Božem zravnánji prišla na trónuš. Obá sta Bôgi na diko, pôleg Jehova želënja vladáрила i vodila svoj národ, šteri je vu tom vrëmeni živöči ober vsê drügi národov naj bogatêši, naj zevčenêši bio. Zaistino se je lehko zezávao: „Od Jehova sebl vöodebráni národ.“

Tej zláti časi so pa samo tečas trpeli, dokeč so kralövjé i podložanci Bože zapövedi i želënje zdržávali. Kak so së od toga v-enkraj zvagnoli, se je njih stan pohüšao. Odtühili, odstöpili so od Bôga i on se je tüdi odtüho odnjih.

Krasna, lépa je edna tákša evangeličanska církev, gde je túdi od znôtra vse lepô i rédno urejeno. Ali tó pa nígdár ne smemo pozábiti, da je evangeličanske církvi nálepša lepôta, précimba od Božega svétoga Dúhá vkhúpsprávlení verníkov vnožina, ki vsáko nedelo i vsáki svétešnji dén napuníjo tó církev, i tam lepô popévajo, molíjo i Božo réč poslúkajo. H.

Ženski kotíček.

Goristanênje.

Kak môrje se razprestré nébo přek zemlé, sunce je mótno i brezí svetloga sijája. Žalostno stojí drevje i pomali káple voda od vejek, cêla natura jôče — Velkí pélek je!

V Ivánišovom dômí sedí trinajstlétna deklína, bléda i betežna, na velkom méhkom stóci pri okní, na kríli drží odpréto znúcano knígo — svéto písmo. Zamaknjeno gléda dête v sívo dájavo, tího šepečejo brezkrvna vústa: „I potemnolo je sunce i razpráščilo se je zakrivalo v círki na srédi.“ (Luk. 23., 45.)

Od klópi pri péči se náгло zdigne močen moški, Ivániša je. K svojim detém stópvíši jí položí rokó na sêre vlasé.

„Si kaj právla Juliška?“

Deklína gléda z zgúblenými očámi očo. Betežen tíhden nasmeh igra okóli detečí vúst.

„Vídíš oča, sunce potemnê, okóli trétje vóre je že. Vídím, kak se Gospód Jezus na

Golgotho odprávi, rozpétíjo ga, On merjé za nás. Po cesti idejo lúdjé, v církev se paščíjo, jaz pa nemrem z njímí. Meni je, kak da bi ga vsígdár znôva rozpétíli za naše grêhe. Gédaj oča, kak tího stáplejo lúdjé, vsi znájo, kákša znameníta vóra je tó. Samo tí oča ostáneš domá, ideš sam svojo pôt, brez vere, brez lúbézní do trpéčega Odkúpitela. Zaka oča?“

Túžno bíjejo zvonóvi, opominajóč i proséče.

„Čúješ oča,“ právi Juliška tího „kak te zvojejo i Samo tebé zovéjo!“

Teda se obrné Ivániša od svojega deteta, trdí i težkí so njegoví stopáji, trdí i mízeo je njegov obráz.

„Pústi me Juliška, ne mantráj me z detečími gučom. Ráně tákša sí, kak tvoja pokojna máti. Vsigdár me je mantrála s tém gučom, z verov. Vera je samo za slabíče, za deco i starce. Jaz té prípovésti ne verjem.“

Na Juliškíní rokáj ležíjo dvé velke skuze i se bleščíjo v mótnom suncí, kak lépo drágo kaménje. Ivániša gléda s skrbjôv na svoje dête.

„Slabše tí je Juliška? Bí šla v postelo?“

„Ne skrbí se za méne oča, meni je dobro!“

Z veíkov lúbéznostjov kúšne Ivániša svoje dête.

„Moja edína sí, Juliška, vse, ka mí je ostalo. Vse drúgo je mrtvo i nígdár več ne pride nazáj. Tvojo máter, tvojega brata, vse je vmóro te strašen beteg. Tí mí moreš ostáti, dête. Níka more človek meti, ka lúbí.“

Že Šalamona, toga módroga je svetska dobro bodóčnost, bogástvo, zemelskí násladnost víše mere vžívanje zmótilo i od Bože steze odvrvnolo. Nê je živo čistoga žítka, vu svojem dvóri je več pogajnskí kralíc, spáikínj, postelkínj držao, štere so ga z-svojímí húdímí vláki zamrežile, od Jehova odtúhile i k-pogajnskí bógecov molénji i aldúvanjí nagnole. Za toga volo ga je Jehova že na koncí žítka odúro, pokaštígao i napré nazvésto, ka se bode žnjím i žnjegovím národom godilo? Na kakší šorš pride. Nazvésto njemí je, ka že vu njegovom žítki, po njega dvé sínê králestvo rozpádne, národa šorš se na húdo obrné i k-koncovi v-robstvo spádne. Ár, kak tó indašnja Boža pravica prorokúje: „Gde se morál, právda, bogábojazen zavrže, Rím se porúší i v robstvo spádne!“ Tó je tó, či se Boža steza, morál zavrže, ešče ta nájmóžněša nástava, ta nájméksa zmóžnost spádne. Tó stojí na po-

sebne osobe, na famílie, stálišče túdi. Tó se po vréméní i z-orsági i národómí zgodí. — Vnóge példo nam svedočíjo!

Z híštórije bár glédajmo níšterne národe, posebne móže, velíkáše, kí nam tó pravico trdíjo:

Z Stároga vréména, na példo denem zvún drúgi, te zmóžen babilonskí národ, šteri je do nébe ségnjením špicom tórem šteo zidati, da se naj neraztoríjo. — Babilona stančarje so Bogá naméníli z trónuša dolí djáti i svojega kralá Nabokonodozora na njega mesto postavíti. Te vsamogóči Bóg je je osramoto, zméšao njím je jezíke, tak da so eden drúgoga nê razmíli. Njihovo zmóžnost je zlámao i po svéti so raztepení. Nabokodonozor je v-páméti natéliko zblodjení, ka se je za júnca místo i kak tákší je senó i trávo jo. Tak so obhodíli i drúgi zmóžní, bogátájéči i bolvane moléči národje túdi.

„Ešče nika jeste, ka lúbiti more, ka njemi nemre vzéti nej skrb, nej smrt“, pravi Juliška. Teda ide Ivániša z hiže.

Na bregáj, v dolini se zbúdi déa. Svetlo i z'áto zhája sunce i stoji na nébi, zvonôvje donijo z tórma i glásijo vesélo: Kristuš je goristano! V svoj nájlepši gvant je odeti mládi Vüzenski dén, prve korine odpréjo svoje bombleke, prvi fúči popévajo na drevji. Juliška sedi v své tešnoj ópravi na svojem mestí pri okni. Puno želénja gléda v sunce, k cerkvi. Tüdi v hiži je vse svétešujo. Béli prt je na stóli, prve korine cvetéjo v kupici. Ivániša stoji med dverami, čarno obléko má na sebi, v róki nerodno drži máli paket. Svojemi deteti je prineso vüzenski dár. Juliška odpré málo škátlo i nájde v njem srebrni lanček z málim križom.

„Oča!“ Velko vesélie i velka zahválnost je v njénom poglédi.

„Dobro je Juliška“, pravi Ivániša“, če te samo veseí, ka sem küpo, ali máš drügo želénje?“

Juliška podpré velke oči v očo.

„Ja, oča, velko, svéto želénje mam. Idi dnes v cérkev!“ Gdá pa vidi, ka se oča čemerno gene, ga zadrží s svojimi slabimi rokámi.

„Oča, za mojo volo idi, ár jaz sáma nemrem v cérkev. Samo tó edno pôť — za méne — če me lúbiš!“

Ivániša se priklúči vnógomi lústvi, štero prôti cérkvi ide. Nerodno njemi je, ali vsigdár,

gda se ščé vrnóti, vidi proséče oči svojega deteta pred sebov. V cérkvi sedi v zádnoj klópi, skriti med drüge. Reči predge ga genejo i nájdejo pôť k njegovomi srcl. Bole i bole poslúša, na ednók je žéden, da bi več i več čüo té blájžene réči.

Domô pa sam ide. Guč lüdi ga móti, sam more biti i prebroditi tó velko čüdo, štera se je zbúdila v njegovoj düši. Potoplen v srečne misli se pašči domô, ka bi svojemi deteti povedo, ka je najšo v cerkvi Onoga, steroga more človek lúbiti v sükešini i ešče v smrti.

Vesélo i blájženo stópi v hižo, vse je tak svetlo, tak lépo na svéti. V dregetajóčoj róki drži molitvene knige, s poglédom obima svoje dete, štero ešče izdak sedi pri okni. Ali ka je z njôv? Mirno leži v velkom stóci, roké má skienjene, oči zapréte. Na prsa se blešči máli srebrni križ, šteroga njej je oča za šenk prineso. Ivániša prestrašeno k njej stópi, jo prime za roké. Mrzle so i mrtve. Blážení mir leži na blédom obrázi. Mrtva je. Ivániša poklekne pred njôv i gléda v Svéto písmo, štero odpréto v njénom krili leži. Tam je napisano:

„Nega ga eti, nego je goristano“. (Luk. 24, 6.)

Frida Kovátš.

Vera je bože delo v nami, štero nás spremeni i na nôvo porája z Bogá.

Luther.

Indašnjega vrémena toga nájvékšega bogátca Dáriuša, je njegov veliki vršáj z'áta, srebro i drágoče tüdi në včínilo blájženoga. Mogao je spoznati, ka je pred smrtjôv nišče në blájženi, kak to Solon môder od njega piše.

Srédnjega véka zmožni orságov národe: grke, rimlance i ešče drüge, so njih cezárje, ki so se od Bogá više šúimali je tüdi hištórije erja zničila: *Bill so i nega jl!*

Ali gde je on zvišeni Špánie vladár, ki se je nadúhto z-tém zvišávo: „ka v njegovom orságl nlgdár nezálde doll sunce“. Amerika i Európa sta trepetala od njega. — Sunce ešče itak gori zhája i dole zahája, ali njegovo je neveke zmožnostjov vréd zaišlo. — I ka dobra je nihao za sebov človečanstvi?

All glédajmo Izláma vu velikoj šürini bodočo zmožnost, Ažie, Afrike i Europe tiranoša, z-šteri eden zvišeni casar II gi Mohamed je preštímáno gláso: „Kak vu nébi samo eden gospôd:

Alah jeste, tak na zemli tüdi eden má bliti i té bom jas II-gi Mohamed.“ Te istinski nébe Gospôd ga je zadosta osramoto, ár je namenjenoga sebičnoga cíla në doségno; njegov národ je po vrémeni zgúbo zmožnost. Dnesdén v-ednom ténom táli Ažie stíšnjeni, z-Kemál paše injekciöv pomladjeni, kümrá i životári. Z-indašnje zmožnosti ni ténje nega.

Prispodobno: Vu vere pregánjanja vrémeni zmožne Austrije casar II gi Ferdinánd, ki je v-Mária-Celli vu cérkvi pred oltárom z-prisegov vadiúvo: „Ka tečas nehénja, dokeč vsé proteštánušov vð nestrébi“. — Ka je doségno? — Po vnógo krvi prelévani so proteštánušje z-Bogá pomočjôv óbstali. Cíla je në doségno. Mi itak jestemo, gde je pa on? — Žalosten spómek je odnesao sebov vu grob i nihao za sebov hištóriji. — Pokolénje njegovo je pa hištórije erja z-možnostjov navkúpe pocerala.

Zgübleni sin.

(Luk. XV. 11—32.)

Postna igra. Pisala: Kovatš Frida.

Osèbe:

Napovedovalec, oča, 2 siná: Franc i Jožef.

Napovedovalec: Drági verníki! Poslúšajte zdaj zgodbo od zgüblenoga siná, ki je napisano v Lükáč evangelioma 15-tom táli od 11-toga veršuša do 32-toga veršuša: Tá biblijska hištória bode naprejdána kak igrokáz. Napisano je: „Človek niki ja meo dva siná. I erčé te mlájši svojemi oči: oča dáj mi vö tál blagá, ki se mené dostája. I razdèlo njima je vse živlénje.“ (11—12. v.) (Odíde.)

(Franc pri stóli sedi i nikaj dela.)

Oča (pride): Pašči se sin moj, delaj i moli, to prinesé Boži blagoslov! Pogledni svojega brata, on je vse svoje delo že opravo. Lepô napravi svoje delo, ár človek nigdár nesmi zanemáren biti! (Oča odíde.)

Franc: Vsígdár samo brat, lübléni brat! On má prvo mesto v očinom srci. Vse, ka on dela, je dobro, jaz se pa lahko trüdim vse dni, nigdár njim nemrem po vóli včiniti. Ne vídi se mi več domá, v svét idem. Tam mi nišče nede zapovedávo, tam nišče nede pokázo brata za dobro példo, tam bom lejko delo, ka bom šče. (Oča pride.)

Oča: Ka pa premišlávaš, ka brodiš! Pašči se! Večér že gráta, pa si samo polovico toga napravo, ka je tvoj brat včino.

Franc: Ja, brat, té je drügi, bôgši, jaz si pa ne dam več od vás zapovedávati, nej sem več dète. Sam si že lejko pomágam. Materni tao mi vöpláčajte, pa mo šó v svét.

Oča: Ka so tó za mísi? Tó jaz ne dovolim! Premládí si ešče, domá ostáneš!

Franc (čemerno): Ščém iti, čüjete, ščém! Nišče me nemre zadržati. Či mi ne dáte moji pénez, idem na birovižo. Svoje péneze ščém, razmite me!

Oča: Ja, Franc, kákše reči so tó? Ali vseedno, dam ti tvoje péneze, pa idi. (Sam sebi) Samo náj ide. Svét ga že navči poštenjá Rad pride nazáj v svoj dóm. (Vzeme začko pénez z žepa, pa jo Franci dá) Tó máš! Tvoji so!

Franc (prime začko): Lépa hvála, pa pozdravte vrloga brata! (obá odídeta.)

Napovedovalec: „I po nej vnôgi dnévi vküp spravivši vsa te mlájši sin, odišao je v daléko držélo i tam je zapravo blágo svoje žüvoči oblosüno. Gda bi pa on vsa potrošo, grátao je močen glád po držéli onoj, i on je záčao pomenkávati. I idóči pridrüžo se je k ednomi mestančari ove držéle; i on ga je poslao na póle svoje svinjé pást. I želó je napuniti trbüh svoj z rogačicami, štere so jele svinje i nišče njemi je nej dao. Vu sebé pa idóči erčé: keliko nájemnikov očé mojega obilno má krüh, Jas pa od gláda pogibam. Gori stanovši šo bom k oči mojemi, i erčém njemi: Oča, pregréšo

Hištória nam nevtajeno pred oči postávi, ka vsáka zmožnost, vsi cezárje, tiranušje odnigda mao, šteri so në na podlagi Božem fundamenti nastávljeni, në na svéta jedínoga Gospóda pocimprani i brez njegove vóle i bojazni prebivajo, prvle sledi spádnejo, ničes postánejo, na žalosten šorš prídejo. Tak je tó do etigamao biló i tüdi tak bode. — Vse je premínóče, li edno je vekivečno i tó edno je: „Rèč Boža!“

Po eti napré püščenji vu prišestni numer člankaj „Podlistkov“, na včenjé napré bodem dávaó židovskoga národa te žalostnéše hípe, orsága na níkoj idénja osojenost, Jeruzálema pogübel i v robstvo spadáj. Prosim vas poštvani čítitelje, da z-pazkov čtète, sebi na včenjé té „Podlistek“, kak hištórično versko čtenjé, štero nasledéč prihája:

8. Jeruzálema pogübell doli spisanje. Izrael-skoga národa osojenost. Hištórično versko čtenjé

(Na podlagi svétoga Mátaja XXIII 36—39 i Lükáča XIII 34, 35. veršuši.)

Vzéto z-stároga Gradnála, po Ágoštinskoga vadlívánja Prek Dünaja Evangeličanske Superintendencie v 1806-tom leti vödáni Pesmeni knig príložbe. Poslov. Flisár Jánoš vp. vučitelj Vidi 25 stran.

Če naše srcé poglédne božega Siná, ki je za nás aldüvani, te mirovno bode, vesélo i dobre vóle i má gvüšen tróšt tüdi v smrti.

Ár kak bi se mogo bojatí greha të, ki zná, ka je Kristuš, boží Sin, na križi zlomo njegovo móč.

Kak bi se mogo bojatí smrti, što zná, ka je Kristuš ódpro v žitek pelajóča vráta! Luther.

sem prôti nébi i pred tehom. I več sem nej vrêden, ka bi se tvoj sin zvao; včini me, liki ednoga nájemnikov tvoji.“ (13–19 v.)

(Oča pride i Jožef)

Oča: Srcé mi teží misel, ka je z našim Francem. Od dnéva do dnéva čakam, da se vrné domô. Pa ga nega. Jeli ga je svêt vmôro?

Jožef: Ka se skrbite za falôta. Odišo je po svojoj vóli. Na mené pozábite, ki vsigdár samo delam za vás. Na onoga mislite, ki je z pênezi odišo, nej da bi se brigo za vás!

Oča: Ne gúli té trde reči, Jožef! Sin moj je, kak ti, jaz sem njemi pa oča. I Bôg, naš nebeski Oča, odpústi vsákomi spokornomi deteti! Tüdi mi moremo odpústiti. Hodi, na delo idemo, naj vse v rédi najde tvoj brat, či se vré!

(Oča i Jožef odídeta)

Napovedoválec: „I gori stanovši šô je k oči svojemi. Gda bi pa ešče on ôzdaleč bio, vido ga je oča njegov i smilüvao se je i bežéči spadno je na šinjek njegov i küšno ga je. Erčé pa njemi te sin: Oča, pregrêšo sem prôti nébi i pred tehom i več sem nej vrêden, ka bi se tvoj sin zvao. Erčé pa te oča slugom svojim: prineste tô jakšo süknyo i oblêčte njemi jo i dájte prstan na rokô njegovo i črêvle na nogé. I prineste to krmлено tele, zarezite je i jedôči vesélmo se. Ár je ete moj sin mrtev bio i oživo je; zgüblen je bio i nájden je. I začali so se veseliti. Bio je pa njegov sin starejši na njivi; i kak se je pridôči približao k hiži, čüo je igranje i plésanje. I prizové ednoga od slugov, spítáva, ka je tô? On pa erčé njemi: tvoj brat je prišo i oča je dao zarezati to krmлено tele, ka ga je zdravoga nazáj prijao. Razsido se je pa brat i nej je šteo notri iti. Záto oča njegov vö idôči proso ga je, naj ide notri. On pa odgovoréči erčé oči: ovo teliko lét s'üžim tebi i nigdár sem zapôved tvojo nej prestôpo i meni si nigdár nej dao ešče ni ednoga kozliča, ka bi se z prijáteli mojmi veselio. Ka je pa ete tvoj sin, ki je tvoje živilenje s prázniiki pojo, prišo, zarezao si njemi tô krmлено tele. On pa erčé njemi: sinek, ti si vsigdár z menov i vsa moja so tvoja. Trbelo bi se ti pa veseliti i radüvati, ka je ete tvoj brat mrtev bio i oživo je; i zgübleni je bio, i nájden je.“ (20–32 v.)

(Oča pride, za njim Franc.)

Oča: Sin moj, kak sem veselí, ka si se vrno domô.

Franc: Oča, odpústite, nezahválen i hüdi sem bio.

Oča: Pústi sin moj! Na obrázi ti vidím, kak težko si živo i kak neznosno si trpo. Ali pozábleno naj bô. Lüdjé, sin moj se je vrno, zgübleni moj s'n! Nájpêši gvant prineste, najbôgši obed spravte, svétek je dnes, veselí svétek.

(Jožef pride.)

Jožef: Franc je prišo, te zgübleni. Namesto, ka bi ga bridko kaštigali, njemi mao pripravite! Cêlo svoje imánje je zapravo, zdaj ga pa gori-sprimlete kak kralá.

Oča: Pústi Jožef, prijázen bodi. Svêt je Franca pokaštigo, pomenkanje je trpo, mrtev je bio. Veséli bodi, ár živé, ár se je spokôro. Tüdi naš nebeski Oča se veseli vsákomi grêšniki, ki se povrné k njemi. Hodita siná mojiva, ljubim váj, ednoga kak drügoga.

(Vsi trijé odidejo.)

Napovedoválec: Tak je spisano v svêtom písmi prigoda od zgüblenoga siná. I tak se godi i dnesdén včási, gda šžéjo deca pametnejša biti, kak starišje. Spoštüj očo i mater tvojo, da ti dobro bude i dugo živéš na etoj zemli. Tak naj bude.

Zgübleni sin.

Pisala: KOVÁTŠ FRIDA.

Od dôma odišo je oči na žalost
Te mládi pokvarjeni, zgübleni sin,
V raztrganom gvanti je hodo po svêti,
Okornost, hüdôba, je bio njegov bin.

Z obema rôkama zapravo je penez,
Očine trüde je nej spoštüvo,
Njegve tanáče i njegve dobrôte
Je v cestno blato zmetávo.

Prišli so strašni, žalostni dnévi,
Lačen i žéden na cesti je stao.
Té se je spômno na velko ljubézen,
Štero je oča njemi dao.

Šô je domô i poklekno pred očom:
„Oča, odpústi, prevelki je bin!“
Oča veseló ga vzeo je na srcé:
„Ostano si vsigdár ljubléni moj sin!“

Tak se godí i dnesdén med nami,
Hitro pozábimo na svojo dŭžnost,
Živémo brezskrbno grêšno žívlênje,
Sami si poderémo v nebésa môst.

Li te, gda pride skrb i nevola,
Te nájdemo hitro k Oči nazáj,
I smileni Bôg nás grêšnike vzeme,
Lábéznosti pun v svoj nebeški ráj!

Čüdo goristanênja.

Čüdo goristanênja, čüdo práznoga groba, je nazveščávanje kršćanske cerkve, ka je na križi vmorjeni Jezuš z mrtví stano, ka je Kristuš, ka je na desnici božoj sedéči Gospôd.

Tô je nej samo za apoštote bilô čüdo, nego tüdi za nás. Ár do ete vere samo po čüdovitoj pôti zná priti človek.

Gda se je znameniti ruski pisátel i pesnik grof Tolstoj odvrno od svojega bogástva i čésti i je šćeo mirno i preprôsto žíveti med svojimi kmeti, je prišla k njemi nikša sorôdnica i ga spítávala, ka se je zgôdilo z njim. Tolstoj njej je odgôvoro: „V mojoj dŭši se je ôdprlo edno okno, ka vidim zdaj Bogá.“

Vŭzemsko veró, veró v z mrtví stanjenoga Kristuša je tüdi samo tak mogôče zadobiti, ka se v našoj dŭši odpré edno okno, ka vidimo nikaj, ka smo prvle nej vidli, ka vidimo nikaj, ka drŭgi nemrejo viditi, dokeč se samo tüdi njim ne odpré v dŭši tisto okno, prêk šteroga je človek zmožen v vekivečnost glédati.

Vse káranje i opomínanje, ves guč je zama. Dokeč edna nevidna rôka ne odpré toga okna, je človek za vekivečnost slêpi. Kak bi ednomi slepci, šteromi je od rojstva vzéti posvêt ôči, zama razkládali vso lepoto natúre i bogástvo fár, tak ednomi dŭhovnomi slepci zama šćémo vsiliti spoznanje vekivečnosti.

Človeki s svoje stráni ne preostáne drŭgo, kak iskati, kak žéjati vekivečnost i čakati, gda de mogo vŭzemsko veró kak dár sprijati.

Mogôče se v človeki ono iskanje nikdár nede zbüdilo, mogoče človek onoga vekivečnost žéjajôčega glása svoje dŭše nikdár nede začüto. Te de znao mirno i zadovolno žíveti, dokeč de njemi žívlênje znalô dávatí zadosta dobrôt i sreče.

Ali gda se kolô sreče zavrtí, gda se sunce žívlênjske radosti i zadovolnosti skrije med kmičnimi obláki trplênja, te se zbüdí na mantrajôče pítanje vrêdnosti svojega žívlênja.

I tô pítanje da ga tečas mantralo, dokeč samo nede doživo za sébe čüda goristanênja, dokeč se njemi nede ôdprlo okno dŭše, prêk šteroga de vido vekivečno pozvánje človeka i vekivečen cil človečega žítka, správlenoga po Kristušovom goristanênji.

Eta vrêmena zôsebnoga iskanja človečega srcá, eta vrêmena zôsebnoga gladŭvanja človeče dŭše so návadno vrêmena velkoga trplênja bila, večkrát rávno bojnska vrêmena.

Edno tákše vrêmen živémo tüdi zdaj. Ne vêmo, ka nam prinesé prišestnost. Samo edno vidimo: rŭšijo se vrednote, preprávlajo se kinči, človeče žívlênje je pa preveč fál.

Bár da bi se zdaj, gda se vse živlenjske vrêdnosti za márne i nestanovitne skažüjejo, oglásilo v vnôgi dŭšaj vekivečnost iskajoča, Kristuša iskajôča potrêba človeče dŭše.

Či de se eto iskanje, eto spítavanje naše dŭše oglásilo, te se Bôg nede dugo müdio z odgôvorom, s čüdovitim dárom vŭzemske vere, gvŭšnosti Kristušovoga goristanênja!

D.

Reditelstvo Dŭševnoga lista

vsém svojim naročnikom blájzene vŭzemske svétke želi. Náj bode Kristuš vsakšemi goristanênje i žitek!

Rázločni máli glási.

Radosti glás: *Kristuš pravi:* „*Bio sem mrtev i ovo, živôci sem na vekí veke. I mam klúče pekla i smrti*“. (Ozn. 1, 18.)

Domanjšovci. V nedelo, 10. márciuša so pri nás bili vlč. g. Kovátš Štefan, senior iz M. Sobote. Oni so držali vogrsko božo slúžbo, pri šteroj priliki so nam v srca ségajôčo lépo predgo držali od Kristušovoga i od človečega trplénja. Po boži slúžbaj so pa držali gmajnsko zborovánje (gjúlěš). Za njihovo lépo postno predgo i za njihov obisk i trúd se njim cěla naša fara nájlepše zahváli. — Naša fara je méla 1939. leta dohodkov 20.918·75 Din, izdátkov 19.719·75 Din, prebitka 1262 Din. V dohodke i izdátke je túdi silje no-trizračunano, štero je bilô dáno dúhovniki i kántori za pláčo. — Premínôče leto sta dvě moški osébi vstôpili v našo cérkev, edna pa z kalavinske cérkvi.

Gor. Slaveča. Na G. A. podporno društvo je l. 1940 vküper prišlo po vesnicaj: Gornja Slaveča 151 D., Dol. Slaveča 69 D., Kuzma-Matjaševci 79·50 D., Sotina 119 D., Serdica 73 D., Nuskova 81 D., Sv. Jurij-Rogaševci 44 D., Večeslavci-Pertoča 30·50 D., Gor. Lendava 95 D., Vidonci 13 Din. Med šolskov decov je vküperpobráno 108·25 D., offert. 6. I. 57 D., Zrinski iz Moščánec 10 D. Vsevküper je darúvano 930·25 Din.

Turobni glási. Zádjni mēsec so se odselili v večnost: z *Soboške fare:* Cigüt Ana, roj. Kumin s Černelavec, 57 l.; Cigüt Jánoš v Borejci, 75 l.; Lipai Marija, roj. Terplan v Martjanci, 19 l. — *Z Domanjšovske fare:* vd. Póczak Šándor, Domanjšovci, star 74 l.; Kološa Fáni roj. Horváth, Prosenjakovci, stara 41 l.; vd. Kalamár Eržebet roj. Smodiš, Domanjšovci, stara 93 l. — *Z Gor. Slavečke fare:* Fartek Marija iz Muzme, st. 3 tjedne; Pozveg Ivan iz Dol. Slaveč, st. 84 let; Huber Ja-

nez iz Gor. Slaveč, st. 79; Čurman Trejza roj. Bokan iz Gor. Slaveč, st. 64 let), (Čurman Ludvig, pom. kaplan so v njej svojo mater zgúbili); Metzkar Marija roj. Skledar iz Sotine, st. 69 let. — Vsem premínenim náj bode Kristuš goristanēnje i žitek, žalúvajôcim pa Njegov evangelium vretina trôšta!

Dári na Dijaški dom: Kreditna banka v Soboti 500 — din, N. N. v Soboti 100 — Din. Nájlepša hvála!

Amerikanske zedinjene države. Evangeličanska aug. v. cérkev v Zedinjeni državaj je zádjnič sklenola, da bo 500.000 dolárov nabrála med svojimi verniki. Tò šumo pa podári tistim evropskim evangeličanskim cérkvam, štere zdaj od bojne dosta morejo trpeti.

Dánska. V etom leti dvá dánskiva evang. púšpeka odideta v pokoj zavolo svoje visike starosti: Oldenburg púšpek v aalborgi i Brunner Rasmussen púšpek v aarhusi.

Palestina. V Tel-Avivi v tom 100 jezero dúš računajôčem váraši so židovske oblásti prepovídale vsáko krščansko včenjé. Čúdno, ár židovje povsôd versko sloboščino vživajo.

Švédska. Einar Billing evang. púšpek je v 68 lét starosti mrô. Púšpek je bio od 1920-ga leta.

Estonska. Nôvi estonski evang. púšpek je pôstao Kopp Jánoš, narôdo se je 1874-ga leta, dozday je bio teološki profesor na univerzi v Tartui.

Kelko jezиков jeste na svēti. Francoska akademija znanosti je ugotovila, da od 6700 rázni jezиков mámo znánje na svēti, i da ešče dnesdén v 2796 rázni jezíkaj gučijo lúdjé. Nájbole razširjeni jezík je angleški, tò je 160 milijónom lúdem materski jezík, guči ga pa ešče zvún toga 60 milijónov lúdi. Rusoski jezík guči 150 milijónov lúdi. Na trétjem mestí je nemški jezík z 100 milijóni, 75 milijónov lúdi guči

špánski jezik, potom pride talijanski i francoski, vsáki je 45 milijónom lüdém materski jezik.

Právi voják. Dnesdén dosta čüjemo i čtémo od Mannerheim finskoga generáliša i glávno ga zapovednika finske vojske. Što je té batriven, junáški voják, nam odkrito povê sledéča krátka zgodba : Rusoski eropláni so grozno bombardirali glávni finski vojaški štáb. Tam delajóči finski oficérje so rávno obed meli. Bombe so vsigdár bliže i bliže eksplodirale. Ništerni oficérje so prosili Mannerheim generáliša, naj beži na kakše varnejše mesto, naj se reši, ár ga tú smrt léko doségne. Či sam Finskoj potrêben, tak túdi tú živ ostánem, odgovori mirno generáliš i dale jej svoj obed. Vidite tó je rêsan eden bogábojéči voják.

Dogodki zádnejega mēseca. Finsko-ruska bojna se je dokončala. Po posredovánji Nemčije i Švédske sta obê vojskúvajóči se držávi mir sklenile, po šterom Finska prepústi Rusiji cêlo karèlijsko ožino z Viipurijom, obálo ladoškoga jezera i več otokov finskoga zaliva, Hankö pa dá Rusiji za 30 lét v nájem; dovoli Rusiji prôsti, brezcarinski prevoz blagá na Švédsko i Norvéško. S tem mirom je máli evangeličanski Finski národ pôleg svoji vnôgi mrtvi sinôv i porúšeni várašov i vesnic bár velki áldov mogo prinesti, ali vendar je dao dokáz, kákšo batrivenost i môč dáva vera poedinomi človeki i cêlomi národi. Té máli,

niti 4 milijonski národ je zdržo napád 180 milijónskoga protivníka. Zaistino, trdi grád njemi je bio Bôg zmožni! — Na zapádnj fronti je nej prišlo do zôsebni dogodkov. Na sprotolétje se napovedáva velka ofenzíva. — Nemčija i Rusija sta sklenoli trgôvsko pogodbo, po šteroj Nemčija Rusiji industrijske pridelke pošila, dobiva pa od njé bencin, rudnine i živino. — Ameriški predsednik Roosevelt je poslo v Euro-po svojega odposlanca, kí je obisko Rim, Berlin, Pariz i London. Po njegovoj vrnitvi mogóče stávi Rooseveit vojskúvajóčim se držávam mirovne predloge. — Letos 30 jezero italijanski poljedelski delavcov odide v Nemčijo. — V našoj držávi je nastávljeno náglo vojaško sodišče, štero smrtne obsôdbe prináša, ali pa predene tožbe pred navádno vojaško sodišče. — Prizad de začno túdi vino i žganjico kúptivati od kmetov. — Novi volilni zákon je podpisaní. — Mrô je po našoj cêloj krajini poznáni veliki posestnik Hartner Gêza v starosti 68 lét.

Pošta Dúševnoga Lista.

G. Obal, postajenačelnik v Gor. Radgoni: Dobljeni 60 din smo vpisali na Vaš račun. Lêpa hvála!

G. Hajdinjak Matija, Dol. Slaveči. Z pláčaními 40 dinári je Vaša naročnina poravnána do konca 1940. leta. Srčna hvála! Reditelstvo.

MIRO DOMAJNKO MURSKA SOBOTA ALEKSANDROVA cesta 23.

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence !!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni cení.

PRODAJAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60—
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160—
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750—
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250—
	Mrtvaški prtí (šlari) nav. od	Din 30—
	Traki za vence od	Din 20—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE !!!